

عنوان مقاله:

چشم اندازی بر راهبردی شدن مناسبات جمهوری اسلامی ایران و پاکستان

محل انتشار:

فصلنامه راهبرد، دوره 30، شماره 4 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

هادی غلام نیا - دانشجوی دکتری روابط بین الملل دانشگاه تهران، تهران، ایران،

سعید پیرمحمدی - کاندیدای دکتری روابط بین الملل دانشگاه گیلان، گیلان، ایران

مرتضی یحیایی خارکشی - کارشناس ارشد مدیریت اجرایی، سازمان مدیریت صنعتی، مازندران، ایران

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر درصدد تحلیل و ارزیابی مناسبات راهبردی جمهوری اسلامی ایران و پاکستان است. در چند دهه اخیر، مناسبات راهبردی تهران و اسلام‌آباد در سطوح اقتصادی، سیاسی و دیپلماتیک، نظامی و فرهنگی جهش قابل توجهی را تجربه کرده است. با این حال، زمینه‌ها و عوامل واگرایی در روابط دو کشور همچنان از برجستگی خاصی برخوردارند. جمهوری اسلامی ایران بر مبنای راهبرد سیاست همسایگی و استراتژی تعمیق روابط اقتصادی-تجاری با همسایگان، اهمیت و جایگاه ویژه‌ای برای گسترش مناسبات با کشورهای حوزه پیرامونی خود تعریف نموده است. پاکستان نیز نفع بالایی در کاهش تمرکز در مرزهای غربی جهت افزایش تمرکز و مدیریت مرزهای شرقی با هند و تامین برخی نیازهای اقتصادی خود از ایران دارد. در همین ارتباط، پرسش اصلی مقاله حاضر این است که با عنایت به سطوح و ابعاد گوناگون روابط جمهوری اسلامی ایران با پاکستان تا چه میزان امکان شکل‌گیری اتحاد راهبردی در مناسبات دو طرف وجود دارد؟ در پاسخ، این فرضیه به آزمون گذاشته می‌شود که به دلیل سطح بالای اشتراکات فرهنگی، مجاورت جغرافیایی، نیازهای نسبتاً مکمل اقتصادی دوطرف و سرمایه اجتماعی ایران در جامعه پاکستان، درکنار امکان همکاری سه‌جانبه با کشور چین به عنوان یک قدرت نوظهور منطقه‌ای و جهانی، بسترهای حرکت روابط دوجانبه ایران و پاکستان به سطح راهبردی وجود دارد. روش نگارش مقاله حاضر به صورت توصیفی-تحلیلی و استفاده از تجویزات سیاستی بوده و اطلاعات موردنیاز به روش کتابخانه‌ای، استفاده از منابع دسته اول، مصاحبه با نخبگان و مقامات اجرایی و مراجعه به منابع اینترنتی گردآوری می‌شود.

کلمات کلیدی:

اتحاد راهبردی، ایران، پاکستان، تحریم، کریدورهای ترانزیتی، سیاست همسایگی، کمربند و جاده

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1476156>

